

PHẦN 5

Không thuyết phục được Quốc Tâm, Diễm Diễm tức không thể tưởng. Người đâu mà khô héo trái tim.

Nhờ ai mà Quốc Tâm được sang Mỹ sống ung dung, nổi tiếng và đầy danh vọng thế này?

Anh là kẻ bạc tình bạc nghĩa vô ơn. Càng nghĩ đến, Diễm Diễm thấy lửa nóng bốc lên đầu. Giận không thể tả.

Không được cách này, Diễm Diễm còn cách khác, để xem anh có còn khô cằn sỏi đá nữa không?

Buổi chiều, Diễm Diễm mang một bó hoa và túi trái cây tươi đến phòng làm việc của Quốc Tâm.

- Chúc mừng anh!

Quốc Tâm ngỡ ngác: Có dịp gì đâu mà Diễm Diễm chúc mừng.

Anh nhìn cô một thoáng:

- Có dịp gì đâu hả Diễm?

Diễm Diễm nở nụ cười thật tươi:

- Báo chí ca ngợi tài năng vẽ tranh như thật của anh, cả trên trang web nữa nghe!

Quốc Tâm lúng túng gãi đầu:

- Có gì đâu Diễm!

- Có chớ anh. Một nhân tài được ca tụng, em phải chúc mừng chứ.

Vừa nói, Diễm Diễm vừa lấy hoa cắm vào bình và bày trái cây ra đĩa, gọt cho Quốc Tâm ăn.

Giọng cô thật từ tốn dễ chịu:

- Lẽ ra em rủ anh đi ăn nhà hàng nhưng biết anh đang bận. Thôi, gác chuyện đó lại, bây giờ ăn trái cây. Anh mà từ chối là phụ tấm lòng của em đó.

Ngồi im lặng chớ Quốc Tâm còn biết nói gì hơn.

Diễm Diễm gọt táo, gọt xoài, đút vào miệng Quốc Tâm ra vẻ âu yếm:

- Ăn đi anh, trái cây lấy chất dinh dưỡng. Các người mẫu thường ăn để bảo vệ sức khỏe đấy.

Tự nhiên Diễm Diễm nhắc đến người mẫu khiến Quốc Tâm càng nhớ đến Bảo Châu.

Tình cờ lên mạng, anh đã biết tin phim trường của cha cô bị cháy kho gạo cụ, ông bị phỏng nặng mà chưa biết ông đang nằm ở bệnh viện nào.

Quốc Tâm muốn đi thăm mà chẳng biết bệnh viện nào.

Thấy thái độ trầm tư của Quốc Tâm, Diễm Diễm nũng nịu kêu lên.

- Ô! Ăn đi chứ! Anh nghĩ gì mà thần thờ vậy hả?

Quốc Tâm bực dọc. Diễm Diễm theo dõi từng hành vi thái độ của anh. Anh lắc đầu:

- Chẳng nghĩ gì cả.

- Không nghĩ à? Xạo quá đi! Đừng tưởng em không đọc được ý nghĩ của anh nha.

“Tôi nghĩ gì, cô biết được hả? Còn lâu!”

Quốc Tâm nhìn Diễm Diễm:

- Diễm có tài thánh cũng không biết tôi nghĩ gì đâu.

Không ngờ Diễm Diễm đối đáp thật khôn khéo:

- Em không có tài thánh, nhưng có trái tim cùng hòa nhịp đập với anh, nên biết anh nghĩ gì.

Vừa nói, cô vừa choàng tay ôm cổ Quốc Tâm nũng nịu:

- Yêu nhau là cũng nghĩ về nhau và cùng nhau nhìn về một hướng đó anh.

Quốc Tâm nhăn mặt phàn nàn:

- Khổ quá! Diễm hãy để tôi yên!

Diễm Diễm chớp mắt nhìn anh:

- Em có làm gì anh đâu hả?

Nói xong, cô nhanh nhẹn đút miếng xoài vào miệng Quốc Tâm:

- Ăn đi anh!

Quốc Tâm chỉ còn biết ngậm miếng xoài.

Diễm Diễm tiếp tục lấy miếng táo, bắt Quốc Tâm há miệng ra.

Nhưng thay vì đưa miếng táo, cô lại chia môi vào môi anh. Quốc Tâm nhăn mặt đẩy cô ra.

- Làm gì vậy hả Diễm?

Diễm Diễm giận dữ.

- Em yêu anh mà anh đối xử với em như vậy hả? Anh thật là tàn nhẫn!

- Diễm đừng nói thế mà?

Diễm Diễm khóc tím tấc:

- Em yêu anh! Anh thật là gỗ đá vô tri! Anh độc ác lắm mà. Tại sao anh không đáp lại tình em?

Thật khó xử trước tình cảnh này Quốc Tâm luôn tránh né. Đúng là Quốc Tâm không thể đáp lại tình yêu của Diễm Diễm, nhưng biết nói sao bây giờ.

Anh nói một cách vụng về:

- Diễm hãy tìm người khác đi.

Diễm Diễm lại khóc lu loa lên:

- Em không tìm ai cả.

Quốc Tâm đành nói thẳng:

- Tôi không thể đáp lại Diễm được. Tôi có người...

Diễm Diễm giãy nảy:

- Không! Anh không cô ai cả. Em biết mà!

- Tôi nói thật đó Diễm.

- Anh đừng dối gạt em!

Quốc Tâm trầm giọng:

- Tôi có người rồi.

Diễm Diễm lắc đầu khóc âm:

- Em không tin! Em muốn là anh yêu em hà.

- Tình yêu không miễn cưỡng được đâu Diễm.

Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm đăm đăm:

- Em có đòi hỏi gì quá đáng đâu. Anh yêu em không được à? Tại sao? Tại sao vừa nói, cô vừa lay mạnh tay Quốc Tâm.

- Trả lời em đi anh không được vô tình với em. Em đối xử tốt vớ~ anh, tại sao anh xử tốt với em hả?

Quốc Tâm phàn trần:

- Tôi không xử tệ Với Diễm, chỉ có điều là tôi không đáp lại được thôi.

Diễm Diễm khóc lóc một cách khổ sở:

- Tại sao anh không đáp lại tình yêu của em hả? Tại sao?

Diễm thông cảm! Đừng bắt tôi trả lời mà.

Diễm Diễm vẫn nằng nặc đòi Quốc Tâm trả lời:

- Tại sao không yêu em hả? Anh hãy nói đi! Có ai hơn em chứ, Quốc Tâm lắc đầu:

- Có những việc tế nhị không trả lời được đâu Diễm.

Diễm Diễm nguýt mắt nhìn Quốc Tâm:

- Xí! Anh cố tình không muốn đáp lại tình yêu của em, anh có biết là em dành cho anh tất cả tấm lòng không?

- Tôi biết.

- Biết thì phải đáp lại tình em. Em không cho anh từ chối đâu!

- Kìa Diễm...

Diễm Diễm nói với vẻ tự tin:

- Anh phải biết là không có cô gái nào hơn em đâu và cũng không có ai yêu anh hơn em đâu.

Quốc Tâm im lặng không nói gì: Anh thật sự ngao ngán trước thái độ của Diễm Diễm. Cô cứ bám sát theo anh mãi, lại nói chuyện tình yêu, Quốc Tâm vô cùng khó xử. Chẳng biết cô thật lòng hay bày trò?

Bỗng dung Diễm Diễm thốt lên:

- Anh mà không yêu em, em sẽ tự tử đó.

Chẳng biết cô nói thật hay đe dọa, Quốc Tâm cũng hoảng hốt kêu lên:

- Đừng nghe Diễm!

Mặt Diễm Diễm thật nghiêm nghị:

- Em nói là em tự tử thật đó, anh phải chịu trách nhiệm!

Chẳng biết Diễm Diễm nói thật hay hăm dọa Quốc Tâm. Anh thật sự bối rối.

Dù Diễm Diễm nói thật hay hăm dọa gì, Quốc Tâm cũng thấy bất an. Anh phải làm gì đây?

Cứ ngỡ qua đến Mỹ rồi, mọi việc đều suôn sẻ tốt đẹp. Ai ngờ phải đối phó với tình cảnh trớ trêu này. Diễm Diễm làm anh thật khó xử.

Quốc Tâm không thể đón nhận tình yêu của Diễm Diễm, nhưng phải giải quyết vấn đề như thế nào thì anh không thể biết được.

Vẽ tranh cảnh thiên nhiên cho các đoàn làm phim, Quốc Tâm còn được mời đến phim trường thiết kế mỹ thuật cho các bộ phim đang quay, kể cả phim quảng cáo.

Buổi sáng đến phim trường làm việc, tình cờ Quốc Tâm phát hiện trong số các diễn viên đóng phim quảng cáo, có một cô gái giống hệt Bảo Châu.

Tim Quốc Tâm muốn ngừng đập. Có phải Bảo Châu không? Quốc Tâm không dám tin vào mắt mình, cũng không thể ngờ là mình được may mắn đến vậy.

Những lúc anh lang thang đi tìm Bảo Châu thì không gặp, bây giờ cô xuất hiện trước mắt.

Niềm vui vỡ óa, tưởng chừng như hạnh phúc đang ùa đến.

Không kiềm được xúc động, Quốc Tâm thốt lên:

- Nguyệt Hằng! Phải Nguyệt Hằng không hả?

Bảo Châu cũng đã nhận ra Quốc Tâm, mắt cô mở to đầy vẻ ngạc nhiên. Quốc Tâm đấy à? Ôi, Quốc Tâm sang Mỹ rồi à?

Như trong giấc mơ vậy. Không thể nào tin tưởng đây là sự thật.

Bảo Châu ghen ngào:

- Anh Tâm...

Quốc Tâm nắm tay cô. Hai người ôm chầm lấy nhau trước sự ngạc nhiên của nhiều người.

Quá ngỡ ngàng, hai người không thể nói gì được.

Chợt nhớ nhiệm vụ, Quốc Tâm nói khẽ:

- Nghĩ trưa, mình gặp nhau nghe em.

Mặt Bảo Châu ngời lên một niềm vui khó tả:

- Vâng! Em rất muốn gặp anh, Tâm à!

Quốc Tâm run giọng:

- Anh cũng vậy. Anh khao khát được gặp em, nên tìm mọi cách để sang đây.

Hai người chỉ nói được có thể rồi lo làm việc.

Phải chờ đợi đến trưa, ôi...thời gian sao mà dài đằng đẵng.

Bảo Châu cón lên nỗi nhớ. Suốt buổi, cô như ngồi trên đống lửa chỉ biết nôn nao mong mau hết giờ làm việc để được gặp Quốc Tâm.

Bảo Châu không biết cô đã đóng phim quảng cáo cho mỹ phẩm dầu gội sáng hôm nay như thế nào, chắc là cô diễn như cái máy.

Khi tâm trạng xôn xao thì khó mà làm việc được.

Thời gian ơi, mau trôi qua nhanh chóng cho thỏa lòng chờ đợi của Bảo Châu.

Chẳng biết Quốc Tâm có cùng Tâm trạng như Bảo Châu bồn chồn náo nức?

Quốc Tâm rời Việt nam sang Mỹ từ khi nào? Tại sao anh sang Mỹ? Bảo Châu tự hỏi, nhưng không trả lời được. Cô tự nhủ sẽ hỏi anh.

Gặp Quốc Tâm, Bảo Châu bỗng nôn nao nhớ về phố cổ Hội An.

Hội An yêu dấu đã để lại trong tim Bảo Châu bao kỷ niệm khó quên.

“Chiều Hội An

Phố cổ rêu phong

Chùa Cầu cho trầm mặc

Cho ta bên người.

Tự tình

Chuyện trăm năm...”

Hội An đang xa vời vợi. Có lúc Bảo Châu chạnh nhớ để rồi nao nao buồn.

Buổi trưa, Quốc Tâm cùng Bảo Châu đi ăn.

Hai người ngồi bên nhau, cùng mời nhau ăn nhưng thật ra chỉ lo chuyện trò mà chẳng ăn uống gì.

Bảo Châu cất tiếng hỏi trước:

- Anh sang đây hồi nào? Tại sao lại sang được hả?

Quốc Tâm trầm giọng đáp:

Qua mạng Internet, anh biết tin em bị gã ca sĩ Jean-sun tìm được ở Việt Nam và bắt cóc đem về đây và tổ chức đám cưới. Jean-sun tuyên bố có vẻ huênh hoang lắm. Anh đã tìm mọi cách để sang đây là để được gặp em đấy.

Bảo Châu ngậm ngùi kể mọi chuyện cho Quốc Tâm nghe, rồi bảo:

- Lúc anh sang đây, em đang chăm sóc cha bị phỏng ở bệnh viện.

Quốc Tâm gật đầu:

- Sang đây một thời gian, anh mới biết tin đó. Tình hình thế nào hả em?

- Ba em đã bình phục rồi, nhưng ông vẫn thắc mắc mãi về việc kho đạo cụ bị cháy.

- Ba em có nhờ điều tra không?

- Ba em đang nhờ cảnh sát điều tra.

- Hy vọng là mọi việc sẽ sáng tỏ.

Quốc Tâm trả lời rồi nhìn Bảo Châu tươi cười:

- Anh đâu ngờ Nguyệt Hằng là cô người mẫu kiêm diễn viên nổi tiếng ở đây. Lạ nhỉ! Tại sao em từ bỏ để về Việt Nam làm cô gái quê ở ần vậy hả?

Bảo Châu nói một cách thật lòng:

- Em chán ngấy cảnh sống ngọt ngào bon chen ở Hollywood này, nên muốn về Việt Nam sống cho thanh thản hơn.

Quốc Tâm ngạc nhiên:

- Về Việt Nam sống cực khổ mà em vẫn chịu được hả?

Bảo Châu hồn nhiên:

- Anh thấy rồi đó. Em đã chuốt được tre, dán lồng đèn.

- Anh không sao hiểu nổi.

- Ba em bảo em khùng điên!

Quốc Tâm nhận định:

- Anh nghĩ em là cô gái có cá tính, thích làm những gì mình thích.

Bảo Châu tiếp lời Quốc Tâm:

- Vì vậy em đã bỏ trốn Hollywood mà bay về Việt Nam.

Quốc Tâm thích thú:

- Anh phải cảm ơn cá tính đó của em.

- Sao hả?

- Nhờ em bỏ Hollywood về Việt Nam, anh mới được gặp em.

Quốc Tâm như quên hẳn việc Bảo Châu giờ đây đang bị ràng buộc với ca sĩ Jean-sun. Việc hai người kết hôn là có thật.

Hôn nhân của Jean-sun và Bảo Châu là thật chứ không như hôn nhân giả như Quốc Tâm và Diễm Diễm.

Bảo Châu nói một cách vui vẻ:

- Em không nghĩ là đến phố cổ Hội An, em sẽ gặp một tài xế xe ôm tốt bụng như anh.

Quốc Tâm nhe răng cười:

- Anh mà là tài xe ôm tốt bụng à?

- Chứ còn gì nữa? Vừa ngỡ ngàng rời khỏi phi trường, em bị cướp giật đồ, may nhờ anh cứu giúp, nếu không chắc đêm ấy em ở gằm cầu.

- Ở chùa Cầu chứ!

Bị Quốc Tâm sửa lưng, Bảo Châu thốt lên:

- Anh kỳ ghê vậy đó!

- Không phải vậy sao, ở phố cổ chỉ có chùa Cầu.

- Vâng, chùa Cầu trầm mặc.

Quốc Tâm ân cần gấp thức ăn cho Bảo Châu:

- Ăn đi em! Bây giờ anh mới biết tại sao cô Nguyệt Hằng quá cầu kỳ trong ăn uống.

Bảo Châu nghiêng đầu hỏi:

- Sao hả?

Quốc Tâm nói với vẻ hóm hỉnh:

- Người mẫu mà, luôn ăn uống theo kiểu người mẫu.

Bảo Châu phụng phịu:

- Anh kỳ ghê!

- Người ta là sinh viên nghèo, ăn uống đạm bạc, có mì gói, cơm nguội là may rồi cứ đòi hỏi lung tung như tiểu thư nhà quý tộc.

Bảo Châu bật hỏi:

- Không hiểu sao lúc đó, em đòi hỏi kỳ vậy nhỉ?

Quốc Tâm phì cười:

- Em cũng thừa nhận là mình kỳ đó nha.

Bảo Châu hồn nhiên giải thích:

- Có lẽ tại do thói quen!

Quốc Tâm buông gọn:

- Phải biết bỏ thói quen mà thích nghi với hoàn cảnh chứ.

- Để lần sau em thích nghi vậy.

Quốc Tâm nhìn cô đăm đăm:

- Ôi! Bộ có lần sau nữa à?

Bảo Châu im lặng không nói gì. Có còn có lần sau nữa không? Làm gì có lần sau.

Thân cô giờ đây như cá chậu chim lồng, cuộc hôn nhân đáng nguyên rủa với Jean-sun, biết bao giờ giờ cô thoát ra được đây?

Bảo Châu đau xót cho cuộc đời, cô muốn chấm dứt ngay sự trói buộc với Jean-sun. Anh ta lợi dụng cuộc hôn nhân để khai thác công việc của cô chứ chẳng có cảm tình gì với cô.

Bồn chồn, Bảo Châu thẫn thờ hỏi Quốc Tâm:

- Không còn có lần sau nữa hả anh? Mình không còn gặp nhau nữa sao?

Thấy Bảo Châu bỗng dưng buồn bã, Quốc Tâm mỉm cười trấn an.

- Mình còn đến phim trường thì còn gặp chứ em!

Bảo Châu trấn trở:

- Em muốn nói đến phố cổ Hội An kia! Bao giờ chúng ta sẽ trở lại hả anh?

Quốc Tâm thờ dài? Anh biết trả lời sao với cô đây?

Tự nhiên anh bật hỏi:

- Em với Jean-sun thế nào?

Mắt Bảo Châu ánh lên vẻ u uất:

- Anh đừng nhắc đến Jean-sun. Em căm ghét anh ta!

- Con người tự phụ. Nghe anh ta huênh hoang là anh thấy đáng ghét rồi.

Bảo Châu nói với giọng cay đắng:

- Không phải chỉ có chuyện huênh hoang tự phụ thôi đâu, mà anh ta còn...

Bỗng dưng, Bảo Châu ngập ngừng không muốn nói tiếp. Chuyện của cô và Jean-sun chẳng có gì để kể cho Quốc Tâm nghe.

Cô không muốn suy nghĩ về gã đàn ông này và không muốn nhắc đến hắn.

Quốc Tâm lại thắc mắc hỏi dồn:

- Anh ta thế nào hả?

Bảo Châu buông gọn:

- Anh ta ham làm giàu, thích nổi danh.

- Thì anh ta đã tuyên bố sự kết hôn của ca sĩ Jean-sun và người mẫu Bảo Châu là một sự kết hợp tuyệt vời. Hai người là một cặp đẹp đôi, lý tưởng nhất sẽ nổi danh ở Hollywood.

Quốc Tâm nhắc lại lời Jean-sun với vẻ bất bình rồi nói một cách chua xót:

- Nghe hắn nói mà anh quặn đau. Chẳng lẽ mình mất nhau sao Hằng?

Mắt Bảo Châu nhìn Quốc Tâm sáng lung linh:

- Em rất thích nghe anh gọi tên Hằng và muốn được mãi mãi là Nguyệt Hằng của anh.

Quốc Tâm nhếch môi:

- Nhưng sự thật, em người mẫu Bảo Châu.

Bảo Châu nói một cách liêu lĩnh:

- Mặc kệ tất cả, em vẫn thích là Nguyệt Hằng.

Quốc Tâm nhìn cô với ánh mắt dịu dàng:

- Khi nào về phố cổ Hội An, em sẽ là Nguyệt Hằng.

Bảo Châu khẽ chớp làn mi cong mượt mà:

- Khi nào mình về phố cổ Hội An hả anh?

- Tối nay.

- Tối nay à?

Bảo Châu tròn mắt nhìn Quốc Tâm đầy vẻ ngạc nhiên.

Anh đùa đùa giọng:

- Chứ còn gì nữa. Em không chịu à?

Bảo Châu ngượng ngùng ngậy thơ hỏi:

- Tối mà về Hội An được hả?

Quốc Tâm nói với vẻ thản nhiên:

- Về trong cơn chiêm bao.

Bảo Châu gật đầu:

- Phải! Chúng mình chỉ về Hội An trong cơn chiêm bao mộng mị mà thôi.

Quốc Tâm nhìn Bảo Châu thiết tha:

- Thật lòng, anh rất muốn cùng em về Hội An, nhưng không thể được, phải không em?

Bảo Châu trầm tư. Cô cảm thấy chán nản và bế tắc phải làm sao đây?

Chắc chắn Bảo Châu phải ly hôn với Jean-sun, cô sẽ bàn với cha chuyện này.

Chính ông gả cô cho Jean-sun ông phải chịu trách nhiệm.

Bảo Châu không thể nào chịu được Jean-sun, cô ghê sợ con người hắn. Trông hắn thật gian ngoa, quỷ quyệt. Hay vì ác cảm mà Bảo Châu thấy thế? Sự thật đúng là như vậy, hắn là kẻ chỉ thích trục lợi cho mình.

Khẽ chép môi, Bảo Châu nói nhanh:

- Chúng mình gặp nhau là mừng rồi, đừng nhắc đến Jean-sun.

Quốc Tâm nhăn mặt:

- Anh hoàn toàn không muốn nhắc đến hắn, nhưng mà...

- Sao hả?

- Hấn có liên quan đến đơi em. Hấn là chồng...

Bảo Châu tặc lưỡi:

- Liên quan à? Chẳng bao giờ em nghĩ đến chuyện đó.

- Nhưng anh ta thì không như vậy.

- Em mặc kệ anh ta.

- Chắc anh ta không để yên cho em mặc kệ đâu.

Bảo Châu phân vân:

- Chứ em biết làm sao bây giờ hả anh?

Rồi cô lại liều lĩnh:

- Anh ta muốn làm gì cứ làm!

Quốc Tâm mỉm cười nhận định:

- Em vẫn đúng là Nguyệt Hằng bướng bỉnh.

- Anh cho là em bướng bỉnh à?

- Chứ còn gì nữa?

Bảo Châu nghiêng đầu nhìn Quốc Tâm, nói một cách vô tư:

- Bướng bỉnh đâu có tội gì đâu anh.

Quốc Tâm đùa đùa giọng:

- Không có tội mà có tình!

- Hả!

Bảo Châu kêu lên rồi tròn mắt nhìn Quốc Tâm.

Anh cười thật dịu dàng:

- Bướng bỉnh đáng yêu, làm cho người ta không tội thì có tình chứ còn gì nữa.

Ôi! Nụ cười của Quốc Tâm khiến con tim Bảo Châu chao đảo. Cô thẹn thùng nhìn anh.

Giá như chỉ có Bảo Châu và Quốc Tâm, đừng có bóng của Jean-sun thì hay biết mấy.

Chỉ có hai người, cuộc đời này là thiên đường, đẹp biết bao nhiêu.

Bao giờ Bảo Châu và Quốc Tâm mới chạm ngõ thiên đường.

Quốc Tâm nhìn cô hỏi lại:

- Anh nói đúng không hả?

Bảo Châu lắc đầu:

- Em chẳng có tội cũng chẳng có tình chi đâu.

- Anh bảo là có.

- Có ở Hội An xa rồi.

Quốc Tâm nói bóng bẩy:

- Hội An vẫn còn đây, trong trái tim anh và em.

- Đúng là như vậy!

Đột nhiên Bảo Châu không nói nữa mà ân cần hỏi Quốc Tâm:

- Anh sang đây ở đâu và làm những gì?

- Anh vẽ tranh và thiết kế mỹ thuật cho các đoàn làm phim đó.

- Cả quay phim quảng cáo nữa à?

Quốc Tâm nói với vẻ thích thú:

- Nhờ đến phim trường mà anh mới được gặp em. Phải chăng ông trời dun rũi?

Bảo Châu hỏi rất hồn nhiên:

- Anh bảo sang đây để tìm em, nếu ông trời không dun rũi thì có tìm không hả?

- Có chứ! Anh dự định đến phim trường ở Hollywood là bắt đầu đi tìm em.

- Sao mới sang đây, anh không tìm ngay?

- Anh còn phải lo vẽ tranh trang trí khách sạn để trả nợ được bảo lãnh sang đây.

Chợt Quốc Tâm vội khựng lại. Anh đã buột miệng nói ra những điều lẽ ra phải giấu. Không khéo anh sẽ kể cho Bảo Châu nghe chuyện kết hôn giả với Diễm Diễm thì thật là phiền phức.

Quốc Tâm vừa chợt nghĩ ra. Anh đã làm việc có lương cao, tại sao không thỏa thuận với Diễm Diễm đổi hợp đồng vẽ tranh ba năm bằng trả tiền mặt.

Nhất định phải bàn với Diễm Diễm chuyện này.

Buổi tối.

sau một ngày làm việc, Quốc Tâm tranh thủ đi tìm Diễm Diễm. Anh gõ cửa phòng cô.

Diễm Diễm không tin vào mắt mình khi thấy Quốc Tâm xuất hiện:

- Anh à? Vào phòng đi anh!

Cô mừng rỡ ríu rít. Thế là chiêu khóc lóc của cô đã có hiệu nghiệm, Quốc Tâm xiêu lòng tìm đến đây. Quốc Tâm vẫn đứng nơi cửa. Diễm Diễm chồm tới ôm chầm lấy anh:

- Ôi, anh yêu. Vào đi!

Quốc Tâm nói với vẻ ôn tồn:

- Tôi có việc muốn nói với Diễm!

- Việc gì hả anh?

- Chúng ta ra ngoài đi Diễm!

Diễm Diễm phản nản:

- Anh không chịu vào phòng em hả? Thôi cũng được, chúng ta đi chơi nha.

Hai người ra ngoài đi tản bộ. Thái độ của Quốc Tâm khiến Diễm Diễm tức tức. Cứ ngỡ Quốc Tâm chủ động tìm đến cô, thật vui vẻ. Giờ đây trông nét mặt anh lạnh lùng khó đăm đăm. Đáng ghét!

Bực dọc, cô nhìn Quốc Tâm:

- Anh bảo có chuyện gì, nói đi?

Thoáng ngập ngừng nhưng Quốc Tâm quyết nói thẳng:

- Tôi định nói với Diễm là đổi hợp đồng Diễm Diễm ngay nhiên:

- Đôi sao hả?

- Thay vì Vẽ tranh trang trí khách sạn cho ba Diễm trong ba năm, tôi sẽ trả bằng tiền...

Chưa nghe dứt lời, Diễm Diễm đã giãy nảy lên:

- Không được thay đổi. Hợp đồng vẽ ba năm, anh phải thực hiện đúng.

Quốc Tâm kiên nhẫn thuyết phục:

- Diễm cứ quy định tranh vẽ trong ba năm, tôi sẽ gởi đủ tiền.

- Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm, dài giọng:

- Bây giờ anh ỷ làm việc có tiền rồi yêu cầu này nọ hả? Điều bên em đưa ra là phải thực hiện đủ.

Quốc Tâm trầm giọng:

- Tôi chỉ muốn giải quyết cho nhanh mọi chuyện:

Diễm Diễm nguýt mắt:

- Anh thật là vô ơn. Anh chỉ nghĩ đến lợi lộc của anh thôi hả?

- Tôi vẫn biết ơn Diễm.

- Xí! Biết ơn em mà anh có thái độ đó. Giải quyết cho xong chuyện thôi à?

Quốc Tâm từ tốn nói:

- Tôi mong là chúng ta luôn thoải mái với nhau, không bị ràng buộc gì.

Diễm Diễm hỏi với vẻ hậm hực:

- Anh sợ bị ràng buộc với em lắm hả?

- Tôi đã nói với Diễm, đừng nên ràng buộc nhau.

Diễm Diễm khó chịu tuyên bố thẳng thừng.

- Em thích ràng buộc thì sao hả? Anh đừng mong tách rời em. Kết hôn giả bây giờ là thật!

Quốc Tâm nói một cách mạnh mẽ:

- Tôi luôn giữ sự thỏa thuận ban đầu.
- Em đâu có bắt anh thay đổi sự thỏa thuận.
- Sao Diễm cứ đòi cuộc hôn nhân giả thành thật hoài vậy?

Diễm Diễm giải thích tình queo:

- Vì nhu cầu tình cảm, chúng ta kết hợp nhau thật là hoàn hảo anh không đồng ý, không được đâu.

Quốc Tâm nhăn mặt:

- Diễm đừng đòi hỏi như vậy.
- Em đòi hỏi chuyện hợp lý chứ không có gì sai trái. Chúng ta kết hôn thành vợ chồng rồi mà.

Quốc Tâm kêu lên:

- Diễm đừng nói thế. Tôi không đồng ý.
- Tại sao anh từ chối em hoài vậy?

Không ngờ đòi trả nợ sớm cho ổn thỏa, Quốc Tâm lại bị rơi vào sự áp đặt này nữa. Diễm Diễm cứ khăng khăng đòi cuộc hôn nhân giả thành thật, làm Quốc Tâm khổ sở vô cùng.

Đột nhiên Diễm Diễm nhìn thẳng vào mặt Quốc Tâm hỏi như chất vấn:

- Anh không biết yêu hả?

Không thể im lặng được, Quốc Tâm nói nhanh:

- Tôi đã có người yêu rồi.

Diễm Diễm há hốc mồm:

- Hả? Anh không đùa chứ?

Quốc Tâm nhấn mạnh:

- Vấn đề quan trọng, tôi không đùa đâu. Tôi đã có người yêu rồi.

Tức không thể tả, Diễm Diễm kêu lên:

- Anh có thấy như thế là mình quá đáng hay không?
- Tôi chỉ nói lên sự thật!

Diễm Diễm cau mày:

- Anh có hiểu anh vừa nói gì không?
- Em không chấp nhận anh có người yêu đâu.

Quốc Tâm nhún vai:

- Diễm mới quá đáng đấy! chúng ta đều tự do trong tình yêu của mình, Diễm hãy chấp nhận điều đó đi.

- Anh thật là vô ơn và không biết điều!

Quốc Tâm rất bực cách nói của Diễm Diễm. Với anh, chuyện nào ra chuyện đó thật rõ ràng, còn Diễm thì cố tình nhập làm một.

- Diễm Diễm muốn gì cũng được.

Cách nói của Quốc Tâm như khiêu khích, Diễm Diễm không kiềm nổi cơn giận, cô nói như la lên:

- Tôi vất vả bảo lãnh anh sang đây để bây giờ anh phản bội tôi hả?

Mặt Quốc Tâm nhăn nhó như chiếc lá úa:

- Trời ạ! Tôi có làm gì đâu mà Diễm cho là phản bội hả?

Diễm Diễm hậm hực:

- Không phản bội à? Anh ngang nhiên có người yêu, anh coi tôi là gì hả?

Cô kiềm nén sự khó chịu, Quốc Tâm nhẹ giọng:

- Diễm hãy bình tĩnh lại đi! Tôi đã bảo Diễm và tôi đều tự do. Tôi có người yêu là chuyện bình thường, Diễm đừng lâm ầm. Cách nói của Quốc Tâm càng làm cho Diễm thêm tức, cô nói như la lên:

- Tôi muốn phát điên lên mà anh bảo bình tĩnh. Anh sang đây vì cô người yêu của anh đó hả?

Cách tốt nhất là Quốc Tâm im lặng. Anh nói gì bây giờ cũng như là đổ thêm dầu vào lửa.

Việc thương lượng kể như không thành, lại còn húng thêm cơn giận của Diễm Diễm. Thật là nan giải cho Quốc Tâm.

Bỗng Diễm Diễm nói như phán lệnh:

- Em không đồng ý đâu. Anh hãy chấm dứt ngay với cô người yêu của anh đi.

Quốc Tâm lắc đầu:

- Diễm đừng nên làm như vậy!

- Thì anh hãy chấm dứt với người yêu, làm bỏn phận đối với em, em không nói gì cả.

Lạ chưa! Tự nhiên bảo Quốc Tâm chấm dứt với người yêu và làm bỏn phận với Diễm Diễm.

Anh nghiêm túc khẳng định:

- Tôi làm việc để trả nợ cho Diễm, chứ chẳng có bỏn phận gì cả.

Diễm Diễm đồng đánh:

- Bỏn phận làm chồng, anh nghe rõ chưa? Em đã nói là cuộc hôn nhân của chúng ta bây giờ là thật.

Quốc Tâm nói một cách thẳng thắn:

- Tôi đã có người yêu lúc ở Việt Nam, bây giờ tôi sang đây với cô ấy.

Mắt Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm như có tia lửa:

- Đồ dối gạt! Sao không để cô ta bảo lãnh anh sang đây mà dựa vào em.

- Tôi không dối gạt Diễm?

- Không dối gạt mà đòi em bảo lãnh sang đây với người yêu. Anh làm như vậy có đúng không?

- Chúng ta đã thỏa thuận việc bảo lãnh từ hồi ở Việt Nam, còn tôi sang đây với mục đích gì, không ảnh hưởng đến Diễm.

Diễm Diễm cau mặt:

- Anh im đi! Tôi không muốn nghe anh nói lời nào nữa cả. Anh là kẻ ích kỷ, tàn nhẫn, chỉ nghĩ đến bản thân anh.

Quốc Tâm thở dài:

- Nói thế nào Diễm cũng chẳng thông cảm cho tôi.

Diễm Diễm hần học:

- Làm sao mà thông cảm được cho anh khi anh tuyên bố với tôi là có người yêu khác, anh nghĩ tôi là gỗ đã hả?

- Diễm hãy hiểu cho là tôi yêu cô ấy trước khi tôi quen biết Diễm.

- Anh đừng có bịa!

- Thật đó.

Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm giọng ráo hoảnh:

- Anh hãy nói đi! Cô ta là ai, có hơn gì tôi đâu mà anh yêu hả?

Quốc Tâm nhăn mặt:

- Đừng bắt tôi lý giải những điều tế nhị này, Diễm à.

Diễm Diễm đành hanh:

- Tế nhị à? Đẹp đẽ quá nhỉ! Anh phải nói, bằng không tôi cũng sẽ thuê thám tử tư để biết. Tôi nhất định sẽ gặp cô ta nói cho ra lẽ.

Cách nói đầy vẻ hăm dọa của Diễm Diễm làm cho Quốc Tâm thấy khó chịu.

Diễm Diễm là cô gái đánh đá, muốn làm gì thì làm. Quốc Tâm không thể nói cho cô biết anh với Bảo Châu. Cô ta mà đến gặp Bảo Châu thì rắc rối to.

Bảo Châu là người mẫu nổi tiếng lại là diễn viên nữa. Tìm cô thật dễ dàng, chẳng cần đến thám tử tư đâu.

Chỉ muốn chấm dứt câu chuyện với Diễm Diễm nên Quốc Tâm nói nhanh:

- Thôi, Diễm đừng làm cho mọi chuyện rắc rối thêm nữa. Diễm không đồng ý cho trả nợ bằng tiền thì tôi sẽ tiếp tục vẽ tranh như điều kiện đã giao.

Diễm Diễm nhìn Quốc Tâm với ánh mắt sắc lẹm:

- Và cũng chấm dứt về vụ cô người yêu của anh đi.

- Đó là chuyện riêng của tôi, Diễm đừng xen vào.

Quốc Tâm nhăn trán lên tiếng nhắc nhở. Diễm Diễm hừ mũi.

- Chuyện riêng của anh cũng là của em. Chúng ta là người một nhà, có liên quan với nhau thì anh đừng nói là riêng tư gì cả.

Thật là phiền toái Diễm Diễm cứ luôn đưa Quốc Tâm vào tình thế khó xử. Lúc nào cô cũng nhắc đến việc chung một nhà để anh thấy rõ thân phận mình:

Nhất định Quốc Tâm sẽ rời khỏi gia đình cô để khỏi vướng víu:

Cũng vì quá nôn nóng muốn được sang Mỹ tìm gặp Bảo Châu mà Quốc Tâm liều lĩnh. Anh chẳng lường hết mọi rắc rối xảy ra cho mình.

Quốc Tâm và Diễm Diễm, hai người hai cuộc sống khác. Anh lo công việc của mình và chẳng bao giờ chú ý đến cuộc sống của Diễm Diễm, cũng chẳng tìm hiểu cô sống và làm gì vì cả hai chẳng có quan hệ gì với nhau. Anh nghĩ thế tại sao Diễm Diễm cứ gây rắc rối cho anh?

Chúng ta đi về thôi Diễm.

Diễm Diễm nũng nịu:

- Anh không đi chơi với em à? Anh hứa rồi mà!

Quốc Tâm nói một cách nghiêm túc?

Tôi có hứa gì đâu:

- Anh bảo chúng ta đi dạo.

- Tôi chỉ muốn gặp Diễm để thương lượng. Diễm không đồng ý thì thôi.

Diễm Diễm nhếch môi:

- Tại anh không đồng ý với em trước chứ bộ.

Sợ cô léo nhéo bao nhiêu điều khó chịu nữa, Quốc Tâm xoa tay liên tục:

- Đừng nói gì nữa! Nếu Diễm không về thì tôi về đây.

Nói xong, anh quay quả quay bước. Diễm Diễm giận dỗi giậm chân:

- Ghét ghê! Anh là người chẳng có trái tim.

Có lẽ thà làm người không có trái tim với Diễm Diễm còn hơn. Anh thấy mình không bao giờ thích hợp với cô.

Dường như Diễm làm cho Quốc Tâm e ngại. Ở cô, có cái gì đó mà anh thấy bất ổn.